

Sygn. akt II CSK 536/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa H. W. i D. W.
przeciwko Powiatowi Ś.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę 3.600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powodów H. W. i D. W. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 marca 2016 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Uzasadniając występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego autor skargi wskazał na konieczność „wykładni pojęcie momentu powstania obowiązku podjęcia działań określonych w art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej przez organ założycielski (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89)”.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym nie zaś faktycznym albo wynikającym z twierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych

podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.).

Sformułowana w skardze kwestia nie spełnia wymagań stawianych zagadnieniom prawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym skonstruowanie zagadnienia prawnego następuje przez przedstawienie pytań „do rozstrzygnięcia” to znaczy pytań, których konstrukcja powoduje, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dokonywane jest przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC z 2000 r., nr 11, poz. 200). Kwestia przedstawiona w skardze miała charakter ogólny i nie stanowiła pytania do rozstrzygnięcia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawierało ponadto argumentów, które świadczyłyby o możliwości rozbieżnego interpretowania zastosowanych w sprawie przepisów. Nie było więc podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w przywołanym rozumieniu.

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania prowadzi do wniosku, że nie spełniona została także przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na tej przesłance wymaga bowiem wykazania, że istnieje potrzeba wykładni określonego przepisu prawa, budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżność w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, co należy wykazać, podając doktrynalne lub orzecznicze źródła tych wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Wbrew twierdzeniom zawartym w skardze art. 60 ust. 3 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego w określonym w skardze kasacyjnej zakresie. Teza o deliktowej odpowiedzialności organu założycielskiego, wyrażona w wyroku z dnia 29 października 2003 r., III CK 134/02 (OSNC 2004 nr 12, poz. 200), została złagodzona w licznych późniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2009 r., II CSK 232/09, nie publ. i powołane tam orzecznictwo). Należy także

zauważyć, że wskazany przez autora skargi kasacyjnej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2004 r., I CK 308/03 (nie publ.), wyraża stanowisko złagodzone, nie potwierdza natomiast - jak wskazano w skardze - poglądu wyrażonego w wyroku z dnia 29 października 2003 r., III CK 134/02. Przywołane przez autora skargi kasacyjnej orzeczenia nie potwierdziły zatem tezy o występowaniu w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego rozbieżności, która uzasadniałaby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na spełnienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt. 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

jw

l.n